

၅-၂

ရှင်းလင်းချက် ၁ ဂ ယ တွေမှာ ရှင်းပြထားတဲ့ သဘောတရားများက အသက်ရှင်နေစဉ်မှာ ဖြစ်မယ့် ဟာတွေပါ။ အဲဒါတွေကို ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်းများအရ သဘောတရားဆင်တူလို့ နားလည်ပါတယ်။ တရားစီရင်ပုံကလဲ သဘောတရား ဆင်တူပါတယ်။ နားလည်နိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်သိချင်တာက သေပြီးတဲ့နောက်ပါ (လူဟာ စက္ကန့်တိုင်း ရုပ်များ စိတ်များ သေသေနေတယ် အသစ် ဖြစ်ဖြစ်နေတယ် ပြောတဲ့ သေပြီး တဖန်ကူးပြောင်းခြင်းကို မဆိုလိုပါ)

ဒါကြောင့် မေးခွန်း ထဲက ကောင်းမှု ၁၂ ခု သမားနဲ့ ကောင်းမှု ၂ ခုသမား မကောင်းမှု ၁၂ခုသမားနဲ့ မကောင်းမှု ၂ ခုသမား တို့ (ခန္ဓာပျက်ပြီးနောက်) ခံစားမှုများ သုခ၊ သောက ဘယ်လိုကွာလဲသိချင်တာပါ။ ကွာသလား မကွာဘူးလား သိချင်တာပါ။

ပကတိလူလို့ ပြောတဲ့ ပကတိလူဟာ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်လဲ သိချင်တာပါ။ ပကတိလူ ဘယ်လို တိုးတက်တာလဲ ဘယ်အချိန်မှာ ပန်းတိုင်ရောက်လဲ (တိုးတက်တာရပ်မှာလဲ) ၎င်းပကတိလူဟာ ဘယ်လိုစခန်းသွားသလဲ။ စသဖြင့် သဘောတရားအသစ် ဆိုရင်လဲ စလည်ဆုံး ရှင်းပြစေ လိုပါတယ်။

ဥပမာ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ နတ်ဟာ နတ်ဘုံမှာ ကာမဂုံစည်းစိမ်များနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းပါတယ်။ ငရဲသားဟာ နိပ်စက်ခြင်း ဒုက္ခများကို ခံစားရပြီး ဖြတ်သန်းရပါတယ်။ ၎င်း ဘုံနှစ်ခုမှာ ကောင်းမှု ၁၂ သမားနဲ့ ကောင်းမှု ၂ သမား ရတဲ့ စည်းစိမ်မတူ သလို ငရဲသားမှာလဲ မတူပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်ကတော့ ရရှိအောင်ကျင့်ပြီး သူများအားလုံးဟာ သန္တိ သုခကို အားလုံးတပြေးညီရပါတယ်။

အခု အစ္စလာမ်ဘာသာရဲ့ ပကတိလူ ဖြတ်သန်းပုံက ဘယ်လိုပါလဲ (ခန္ဓာပျက်စီးပြီးနောက်ကို ပြောတာပါ) ကျန်တဲ့ ဖြေရှင်းချက်များကို လက်ခံပါတယ်။ သဘောတရားများက လက်ခံနိုင်ပါတယ်။

သူ့အမှုနဲ့သူ၊ သူ့အကျိုးပေးနဲ့သူ ခံစားရပုံခြင်းတော့ ဘယ်တူပါ့မလဲ။ ဒီလောကမှာ လူတန်းစားကို တော်ဝင်၊ အထက်တန်းလွှာ၊ အလယ်အလတ်အလွှာနဲ့ အနိမ့်ဆုံးအလွှာ ခွဲခြားသလိုမျိုးပေါ့။ ဒီလို အဆင့်လေးဆင့် ခွဲထားပေမယ့် တစ်လွှာချင်းမှာ ရှိတဲ့သူ အားလုံးက တစ်ပြေးညီတည်း ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းစီ အနည်းအများ ကွာဟချက် ရှိနေမှာပေါ့။ အလားတူပါပဲ ကုရ်အံက ငရဲဆိုတဲ့ သောက ခံစားရမယ့် အဆင့်ကို (၇) ဆင့်- ၇ ဘုံလို့ ဆိုပါတယ်။ (၁၅:၄၃၊၄၄) အာရ်ဗီစကားလုံး ၇ ဆိုတာကို အစဉ်အဆက်ဖြစ်တယ်လို့ ကမ္ဘာများ၊ ဂြိုဟ်များကို ဆွေးနွေးစဉ်က ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါပြီ။

ငရဲဘုံ ဆိုတာ ဆေးကြောလျှော်ဖွတ် ပေးဆပ်ရတဲ့ ကာလများ ဖြတ်သန်းမှုလို့ ဆိုပါတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ထာဝရ ခံစားရတော့မယ်လို့ ပြောထားခြင်း မရှိပါ။ ၇:၂၃။ အချို့ဆရာတော်တွေကတော့- ထို၌ **أَبًا** အဘအန် သို့မဟုတ်

أَبًا အာဟ် ခါးဘန် နေထိုင်ရမည် ဆိုတာတွေကို ထာဝရလို့ လွဲမှားစွာ ဘာသာပြန်တာတွေရှိပါတယ်။ အဘအန် ဆိုတာ Out of Time and Space ကာလမဲ့ လို့ ဖြစ်ပြီး၊ အဟ်ခါးဘန် ဆိုရာ ရာစု များကို ဆိုလိုပါတယ်။ ဆိုက်ထဲက ဘာသာပြန် အဘအန် ရှင်းလင်းချက်ကို ၂:၃၉ မှာကြည့်ပါ။ အဟ်ခါးဘန် ဆိုတာကိုတော့ ၇:၂၃ မှာ ကြည့်ပါ။ ဆိုလိုတာက အကုသိုလ်အလျှောက် အပြစ်များကို ဆေးကြောလျှော်ဖွတ်ခြင်း ခံရပြီး အဲ့ဒီ အကုသိုလ်ဝဋ် ကျေသွားတဲ့အခါ သူဟာလည်း အပြစ်တစ်ခုစီက လွတ်မြောက်သွားပါတယ်။ တနည်းအားဖြင့် တစ်ဆင့်စီ ပြန် တက်သွားပါတယ်။

လူဟာ ပရမတ်ဘုရားရှင်၏ ကွန်မြူးရှင်းမြစ်က လာခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး အဲ့ဒီ ကိုပြန်လည်ရောက်သွားရပါမယ်။ ဒါကို ကျမ်းတော်က နောက်ဆုံးခရီးသည် ပရမတ်ဘုရားရှင်ထံသို့သာတည်း လို့ မကြာခင်ပြောပါတယ်။

မူလဇစ်မြစ်က အဖြူထည်နဲ့လာခဲ့တယ်။ အဝိဇ္ဇာဖုံးတော့ မိမိရဲ့ မူလဇစ်မြစ်ကို သိနိုင်အား ဖုံးကွယ်နေတယ်။ ကျင့်ဆောင်ပြုလုပ်မှု အလျောက်- သာ၊ နာ အကျိုးခံစားခွင့်များနဲ့ လည်ပတ်တယ်။ နောက်ဆုံး ဇစ်မြစ် အဖြူထည် အတိုင်း ဖြစ်သွားရင် မူရင်းမူလ ဘုံဌာနမှာ ပြန်လည်ပေါင်းစည်းတယ်။ ဒါ အစွလာမ့် သီအိုရီပါ။

လူဟာ ဒီခန္ဓာဝန်မချမှီ အဲ့ဒီ ဘုံဌာနကို ဆိုက်ရောက်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒီခန္ဓာဝန်မချမှီ မဆိုက်ရောက်နိုင်ခဲ့ရင်လည်း အဲ့ဒီ ဘုံဌာနဆီသို့ ဆိုက်ရောက်ခြင်း ခရီးမှာပဲ ရှိနေတယ်။ အဲ့ဒီအခါမှာ ခန္ဓာဝန်ရှိခဲ့စဉ်က ကောင်းဆိုး ကျင့် ဆောင်မှာ တည်ပြီး- ဒုက္ခဖြတ်သန်းမှုဘဝများ (ငရဲများ)- သုခဖြတ်သန်းခြင်း ဘဝများ-ကို ဖြတ်သန်းပြီး သတ်မှတ်ပြဌာန်း ထားတဲ့ ဒီကရီစံချိန်ပြည့်တဲ့ အခါမှာ နောက်ဆုံး စခန်းကို ပြန်လည် ဆိုက်မြိုက်သွားမှာပဲလို့ ဆိုတယ်။ ငရဲခံစားရ မှုနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်က သုခ စံစားရခြင်းများ ဖြစ်ပါတယ်။ ငရဲကို ပြောင်းပြန်နားလိုက်ပေါ့ဗျာ။ ရေးနေတော့ စာရှည် တာပေါ့။ ဒီငရဲတွေ၊ သုခတွေအားလုံးက နောက်ဆုံးချုပ်ငြိမ်းမှု သို့မဟုတ် လုံးဝလွတ် မြောက်မှု မဟုတ်သေး ဘူးနော်။

ဒါပေမယ့်- လူဟာ၊ အခြားသတ္တဝါများ၊ နတ်များအဖြစ် ပြောင်းသွားခြင်း သို့မဟုတ် ထိုသတ္တဝါများ၏ ခန္ဓာဝန်ကို လွယ်ယူခြင်း မရှိဘူး မရှိဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။

လူမှာ- လူခံစားချက်ရှိတယ်။ သူဟာ ခန္ဓာဝန်ချသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ နောက်ကြောင်းကို သတိမေ့သွားတာမျိုး မရှိသလို- သူ့ကိုသူ လူဖြစ်ခြင်းဆိုတာကို မေ့သွားတာမျိုး မရှိပါဘူး။

လောကမှာ မကောင်းတာလုပ်လို့ ထောင်ကျတဲ့ လူတစ်ဦးလို့- ဘဝပျက်ပါပြီ။ ခွေးဘဝကို ရောက်ရပါပြီလို့ သူ့ ကိုယ်သူ သုံးသပ်ကောင်း သုံးသပ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ပကတိလူဟာ လူပါပဲ။ အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာပေးရရင် ရူပ အိပ်မက်မက်တဲ့အခါမှာ အိပ်ယာထက ရူပက ကိုင်တွယ်ထိတို့လို့ ရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။ တစ်ပြိုင်နက် ထည်းမှာ အိပ်မက်ထဲက ရူပက လူခန္ဓာကိုယ် လူခံစားချက်နဲ့ မဟုတ်လား။ ဥပမာ ပေးတာနော်- လုံးဝဥသံ တူ တယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။- ဒီလောက်ဆို၊ အစွလာမ့်ကပြောတဲ့ လူဆိုတဲ့ ခံစားချက်၊ ပကတိလူခံစား ချက်ကို နားလည်လောက်မယ်ထင်ပါတယ်။

အားလုံးသိကြတဲ့ အတိုင်း ဘာသာတရား ဆိုတာက သေပြီးနောက် ဘာဖြစ်ကြမယ် ဆိုတာကို မသိလို့ ကိုး ကွယ် ယုံကြည်ကြတာပါ။

ဒီအချက်ကတော့ ရူပသုံးသပ်ချက် နဲ့လွဲချော်မယ် ထင်ပါတယ်။ရူပ သုံးသပ်ချက်က ဘာမှန်း မသိတာကို စိတ် ကူးယဉ် ကြောက်လန့်ပြီး ကိုးကွယ်နေရတဲ့ သဘော ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲ့ဒီလို မသေချာတာကို နောက်က တ ကောက်ကောက်လိုက် ကိုးကွယ်မှုမျိုးကို အစွလာမ့်က လက်မခံပါ။ ဒီလို မသေချာဘဲ လိုက်လုပ်နေရင်- လော ကမှာ အစစအရာရာ ဆင်ခြင် စည်းစောင့်၊ အကုသိုလ်များကို ရှောင်ကြဉ်နေရတဲ့ သူတွေက၊ ဘာမှာ ရှောင်မနေ ဘဲ ရသလို လုပ်စား၊ လိမ်၊ ညှာ၊ ဖျံကျ၊ ကာမဂုဏ်ခံစား နေတဲ့ သူတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင် ရှုံးနေမှာပေါ့။

အဲ့ဒီလို ဆိုရင်တော့ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူတွေက ဘာသာတရားဆိုတာကို ကိုးကွယ်တာ မှားမနေဘူးလား။---

ဘာသာတရားမှာ သေပြီးနောက် ငရဲကျခြင်း နတ်ပြည်ရောက်ခြင်း၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်မြိုက်ခြင်းတွေက အဓိကလား ဉာဏ်စဉ်အဆင့်တွေ မြင့်မားလာပြီး ဉာဏ်စဉ်တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ရင့်ကျက်ဆိုက်ရောက်- နောက်ဆုံး သဗ္ဗညု ဉာဏ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခြင်းဆိုတဲ့ ဉာဏ်စဉ်စခန်း ဆိုက်ရောက်မှုတွေက အဓိကလား ဆိုတာကို ပြန် လည်သုံးသပ် စေချင်ပါတယ်။ အနီးစပ်ဆုံး စဉ်းစားဗျာ- ကိုယ်တော်ဂေါတမ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့တာ၊ ငရဲကို ကြောက်လို့လား၊ နတ်ပြည်ကို မက်လို့လား၊ နိဗ္ဗာန်ကို ဇောကပ်လို့လား၊ ဉာဏ်စဉ်ပေါက်မြောက်ဘို့လား။---

အဲ့ဒါတွေကို ရူပ သိလာမယ်ဆိုရင်၊ သေပြီးနောက် အတွက် ဘာသာတရားကို ကိုးကွယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဆို တာကို သိလာနိုင်ပါတယ်။ သေပြီးနောက်--- ဆိုတာကို သာမန်လူတွေ အတွက် ပြောပေးနေရတာပါ။ ဒီတော့

ရူပပြောတဲ့ ဘာဖြစ်မယ် မသိ ဆိုတာက ဆုပေး၊ ဒဏ်ပေး ဆွဲဆောင်မှုလိုသာ နားလည်စေချင်ပါတယ်။ ဓမ္မမိတ်
ဆွေ တစ်ဦးအနေနဲ့ ဘာသာတရားရဲ့ အနှစ်ကို ရူပတစ်ယောက် နားလည်စေချင်ပါတယ်။

သိပ္ပံဘာသာ အဆုံးမှာမှ ဘာသာတရား ကစတာလို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါကိုကြည့်ရင် ဘာသာတရားကို စိတ်ဝင်
စားတာ နောက်ဘဝ (ခန္ဓာပျက်စီးပြီးနောက်) ဘာဖြစ်လဲ ဆိုတာသိချင်ကြသူ ချည်းပါပဲ။

ဒီစကားကို ရူပ ဘယ်က ကြားဘူးပါသလဲ။ ရူပ လက်ခံပါသလား။ ဒါဆို ဗုဒ္ဓဘာသာအနေနဲ့ ပြန်ကြည့်ရင် လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ကျော် ရှင်ဂေါတမ ဉာဏ်စဉ်ပေါက်မြောက်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာလို့ ပေါ်လာတဲ့ အချိန်မှာ သိပ္ပံပညာ က
အဆုံး သတ်သွားပြီလား။

အဲ့ဒီလို ပြောဆိုတဲ့ ဆရာတော်တွေ ရှိရင်- ဒီခေတ်မှာ အဲ့ဒီ ဆရာတော်တွေက သူတို့ကိုယ်စားပြုတဲ့ ဘာသာ
တရားတွေကို သိပ္ပံညာနဲ့ ကိုက်ညီပါတယ်လို့ ကိုးကားပြောဆိုနေတာတွေက ပြောင်းပြန် ဖြစ်မနေဘူးလား။

သူတို့သိမြင်တဲ့ သိပ္ပံညာနဲ့ ဘာသာတရားဆိုတာ အဆီအငေါ်များ တည့်ရဲ့လားလို့ စဉ်းစားရမလို့ ဖြစ်မနေဘူး
လား။

ကျွန်တော့ အသိကို နဲ့နဲ့ ရှင်းပြခွင့်ပြုပါ။

ဒီကိစ္စက နဲ့နဲ့တော့ နက်ပါတယ်။ ဒါတွေကို လေးနက်မှန်ကန်စွာ နားလည်ဖို့- ဉာဏ်စဉ်သဘောတရားကို တီးမိ
ခေါက်မိအောင် နားလည်ဖို့တော့ လိုပါလိမ့်မယ်။ ဉာဏ်စဉ် ဆိုတာ၊ သဗ္ဗညုဉာဏ်တစ်ခုတည်း ရှိတာ မဟုတ်
ပါဘူး။ ဉာဏ်စဉ်မှာ အဆင့်ဆင့် ရှိပါတယ်။ ဒါကို ဗုဒ္ဓဘာသာက ဝိပဿနာအားသန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အစွလာမ် ရဲ့
ဉာဏ်စဉ် ဒသန ဖွင့်ဆိုချက်ကို နားလည်ဖို့တော့ အတော်နီးစပ်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ဉာဏ်စဉ်ဆိုတာ ပါရမီ လေ့ကျင့်ဆည်းပူးမှု အလျှောက် လူတိုင်း သူ့အဆင့်နဲ့သူ ရနိုင်ပါတယ်။ တစ်ဦး
တစ်ယောက်တည်းက မူပိုင်ဆွဲထားလို့ ရအပ်တဲ့ အရာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲ့ဒီမှာ သဗ္ဗညုဉာဏ်ထိ ပေါက်မြောက်
သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဉာဏ်စဉ်ဆောင် ဆိုပါတော့- သူတို့က ဘာသာတရားကို ဦးဆောင်ပါတယ်။ တနည်း
အားဖြင့် လူသားရဲ့ ဖစ်မြစ်နဲ့ နောက်ဆုံးစွန်ပန်းတိုင်ကို ဖွင့်ပြနိုင်ပါတယ်။ တနည်းအားဖြင့် လူတွေအတွက်
လောကဓမ္မနိယာမ ကျားကွက်တွေကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်အကွက်ကိုတက်ရင် အစားခံရမယ်။ ဘယ်
အကွက်ကိုရွှေ့ရင် ပန်းတိုင်ဆီသို့ အန္တရာယ်ကင်းစွာ ရောက်မယ်ပေါ့။

သိပ္ပံပညာ ဆိုတာက လက်တွေ့စူးစမ်းချက် ပညာဖြစ်ပါတယ်။ ခေတ်တိုင်းမှာ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့ သူရှိနေပါ
တယ်။ ဘာသာရေးရဲ့ ရှေးကလည်း မဟုတ်ဘူး။ နောက်ကလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပညာရပ်တစ်ခုကို လက်တွေ့ စူးစမ်း
လေ့လာနေတဲ့သူတွေ ဆိုတာ လူထဲက လူတွေ ဖြစ်လို့ လူသားတွေ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ရှိနေမှာပါ။ သူတို့မှာ
လည်း သက်ဆိုင်ရာ စူးစမ်းတဲ့ ပညာအပေါ်မှာ သာမန်ထက် ထူးကဲတဲ့ ဉာဏ်စဉ်အဆင့်တွေကို ရနိုင်ပါတယ်။
ဥပမာ- သံအကြောင်းကို စူးစမ်းနေတဲ့သူက၊ သူဟာ သံဝတ္ထုရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို စူးစမ်းနေတယ်။ (တနည်း သံနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ အသိပညာအတွက် ပါရမီဖြည့်ဆီးနေတယ်)- ဒီတော့ သံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ သံကို အပူ ဘယ်လောက်
ပေးရင်- ဘာဖြစ်မယ်၊ ဘယ်သတ္တုနဲ့ ဓါတ်ပြုရင် ဘာဖြစ်မယ်၊ သံရဲ့ သိပ်သည်းဆ ဘယ်လောက်ရှိတယ်၊ ဘယ်လို
ရာသီဥတု၊ ဘယ်လိုရေမြေတောတောင်မှာ သံကြောတွေ ရှိနိုင်တယ်။ သံကို သံမဏိ ဖြစ်အောင် ဘယ်လို လုပ်
မယ်။ စသည်ဖြင့် ဉာဏ်စဉ်ဆောင်များ လူပန်းတိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိသလို- သူလည်း သံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိနိုင်
ခွင့် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရတဲ့ အသိက သူတို့ကိုယ်တိုင် ဉာဏ်စဉ်ရတယ်လို့ သိ သာထင်ရှားတဲ့ ဉာဏ်စဉ်မျိုး
မဟုတ်ဘူး။ အလွန်အနုစား ဉာဏ်အဆင့် ဖြစ်နေပါတယ်။ လူတိုင်း ရခွင့်ရှိတယ်။ ရနေတယ်။ ဒါပေမယ့်- မိမိကို
ဖိထားတဲ့ အဝိဇ္ဇာအားကို ထိုးဖောက်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်အလင်းမဟုတ်တော့- လူတွေက သတိမထားမိနိုင်ကြဘူးလေ။
ဒါပေမယ့်- အဲ့ဒီ သိပ္ပံပညာရှင်တွေမှာ ကွင်းဆက်ရှိတယ်။ တစ်ဦးက တွေ့ရှိခဲ့မှုကို နောက်တစ်ဦးက လက်ဆင့်ကမ်း
ဖော်မြူလာနဲ့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်လေ့ ရှိတယ်။ ဉာဏ်စဉ်ဆောင်တွေက ကွင်းဆက်မရှိဘူး။ သူတို့ ဉာဏ်စဉ်

ဆောင်ချင်း သစ္စာဓမ္မ လောကနိယာမမှာ တူညီနေတာက ကွင်းဆက်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုက်ရောက် ဖတ်မှတ် ခွင့်ရတဲ့- သစ္စာဓမ္မ စာမျက်နှာ တူညီနေလို့သာ ဖြစ်တယ်။

သိပ္ပံပညာရှင်တွေလောကမှာ ဘဝင်ရှိတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ပညာဂုဏ်တက်တတ်တယ်။ ပညာဂုဏ်တက် တဲ့ လက်တွေ့ပညာရှင် သို့မဟုတ် သိပ္ပံပညာရှင်တွေက ဉာဏ်စဉ်ဆောင်တွေကို အထင်ကြီးမှု အားနည်းတယ်။ အတွေးအခေါ် သမားတွေလို့ပဲ သတ်မှတ်မှုများတယ်။ ဉာဏ်စဉ်ဆောင်တွေ သိတာက လူအကြောင်း၊ စကြာဝဠာ နိယာမ အကြောင်းများ ဖြစ်တယ်။ မိုးလေဝသ အကြောင်း၊ တီထွင်နိုင်မှု စွမ်းအား အကြောင်းတွေ မဟုတ်ဘူး- ဉာဏ်စဉ်ဆောင်တွေက အဲ့ဒီ အကြောင်းတွေကို တစ်ခုချင်း ဖွင့်ဆိုနေဘို့လည်း အချိန်မရဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်လိုအပ်တော့မှာ- သူတို့သည် ဉာဏ်စဉ်ဆောင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အတိုက်အခံတွေ သိပြီး တရားရနိုင် တယ်လို့ သုံးသပ်တော့မှ- အဲ့ဒီ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ စူးစမ်းတွေ့ရှိချက်တွေထက် ကျော်ပြီး ပြောပေးလိုက်တာ ရှိ တယ်။ ဥပမာ- ကိုယ်တော်မှဟမ္မဒ်ခေတ်က နက္ခတ္တဗေဒ ပညာရှင်တွေ ရှိတယ်- ကိုယ်တော်မှဟမ္မဒ်ကို အထင် မကြီးဘူး- ကိုယ်တော်ကို အထင်မကြီးခြင်း ကြီးခြင်းက ပြသနာ တစ်ရပ်မဟုတ်ဘူး- သူတို့နဲ့ သူတို့ကို ယုံကြည် နေသူတွေ တရားရခြင်း မရခြင်းက အရေးကြီးလာတယ်။ အဲ့ဒီ အခါမျိုးမှာ- **နေသည် သူ၏ကိုယ်ပိုင် အလင်း အားဖြင့် တောက်ပလျက်၊ လ-သူမသည် သူ (နေ)ထံမှ အလင်းကို ချေးငှားတောက်ပလျက်---** (၉၁:၁၂) ကို ဉာဏ်စဉ်သိနဲ့ ရွတ်ဖတ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ရိုးသားဖြူစင် နှလုံးသား တိမ်းညွတ်တဲ့ ပညာရှင် တွေက ဉာဏ်စဉ်သိဆိုတာ တကယ်ရှိနေတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လူတွေကို ပရမ်းပတာ အတွေးအခေါ်နဲ့ ဟောပြော နေတာ မဟုတ်ပါလား။ ငါတို့တောင် မသိနိုင်တဲ့ အရာကို သိနေတယ်ပါလားလို့ သံဝေဂရပြီး လူစင်စစ် ဖြစ်ဘို့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို ဉာဏ်စဉ်ဆောင်သွန်သင်တဲ့ အတိုင်း တည်ဆောက်ကြတော့တယ်။

အချို့လည်း ဆက်လက် မာနထားတယ်ပေါ့ဗျာ။

လောကမှာ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ၊ အတွေးအခေါ်ပညာရှင်တွေ၊ စာပေပညာရှင်တွေ- များစွာ ရှိပါတယ်။ အခုခေတ် မှာဆိုရင်- မိုးရွာမယ်၊ လေတိုက်မယ်၊ ငလျင်လှုပ်မယ်၊ ဆူနာမီလှိုင်းကြီးထိမယ်--စသည်ဖြင့် သဘာဝ အန္တရာယ် ကို ကြိုသိနိုင်တဲ့ ပညာရပ်တွေ ပေါ်နေပါပြီ။ များသောအားဖြင့်လည်း မှန်ပါတယ်။ အဲ့ဒီ ပညာတွေက လက်ဆင့် ကမ်း အတွေ့အကြုံတွေကို အခြေခံပြီး သိမြင်လာတဲ့ ပညာတွေပါ။ ဒါပေမယ့် ပညာတိုင်းမှာ အနုစားဉာဏ်ရမှု လေးတွေနဲ့ ရှေ့ကိုရွေ့နေပါတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ခေတ်နောက်မှာ ကျန်ခဲ့မှာပေါ့။

ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက- သိပ္ပံပညာနဲ့ ဘာသာတရား အစစ်ဟာ ဒွန်တွဲနေပါတယ်။ လူရဲ့ အနာဂတ် လျှို့ဝှက်ပန်း တိုင်ကို သိတဲ့ပညာနဲ့၊ အရာဝတ္ထုတစ်ခုချင်းစီအတွက် လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိနေတဲ့ပညာရပ်သာ ကွာခြားတာပါ။ အရာဝတ္ထုတစ်ခုချင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိခွင့်ရ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာလည်း လူသားတွေ ဖြစ်လို့၊ သူ့ကိုယ်သူ မသိတဲ့ လူရဲ့ လျှို့ဝှက်ပန်းတိုင် အတွက် ဉာဏ်စဉ်ဆောင်တွေရဲ့ သွန်သင်မှုကို လိုက်နာရမှာပါပဲ။

ဒီလောက်ဆို နဲ့နဲ့လောက် စပ်ဟပ်မိပြီထင်ပါတယ်။ (စိတ်ထဲမှာ အစာမကျေမှုများကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေး နိုင်ပါတယ်)။

ရူပကို လက်ဆောင် တစ်ခုပေးပါရစေ၊ ကျွန်တော်တို့ အစွလာမ်မြန်မာအဖွဲ့မှာ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ လုပ်နေသူများ က မိမိကိုယ်တိုင် မမြင်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ် လမ်းကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြပါခင်ဗျာ။ ကိုယ်မသိဘဲ လမ်း လျှောက် နေမိရင်- ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ချောက်ထဲကို ကျနိုင်ယုံမျှ မက- မိမိနောက်ကို ယုံကြည်ပြီး လိုက်မိတဲ့ အပြစ်မဲ့ သူ အပေါင်းကိုလည်း ရထားတဲ့လို ချောက်ထဲကို ဆွဲခေါ်တဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်နိုင်ပါတယ်။ အဲ့ဒီတော့ ကိုယ်လည်း သေ- အများပြည်သူကို ချောက်ထဲ ဆွဲချတဲ့ တရားခံလည်းဖြစ်။ ကောင်းရောလားဗျာ။-

ရူပတစ်ယောက်လည်း မိမိနဲ့ မိမိက ဖြစ်ထွန်းလာမယ့် အနာဂတ်မျိုးဆက်အတွက် ကိုယ်တိုင်မြင်သော လမ်းကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေ၊ သို့မဟုတ် ကိုယ်တိုင် လမ်းမြင်ထားတယ်လို့ ကြေငြာရဲတဲ့ လမ်းပြကောင်းနောက်ကို လိုက်မိနိုင်ပါစေဗျား။

ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့်

ထွန်းထွန်းအောင်